The Porous Exchange

Between City and the Park

This proposal reconceives the market not as a hall contained within walls, but as an infrastructural landscape—an open network of covered paths and voids that extend the life of the city into the realm of the park. The architecture resists enclosure, instead cultivating porosity and continuity: a spatial fabric that allows commerce, leisure, and chance encounter to flow seamlessly across thresholds.

Trees as Anchors

The project begins with what is already present. Every existing tree is retained, its living canopy acknowledged as an essential component of the architecture. The roof canopy is cut away in dialogue with these crowns, creating a series of extroverted courtyards that frame outward perspectives and anchor the built intervention to the living landscape. Architecture and nature cohabit; the market is conceived not as an object placed upon the site, but as a system woven through it.

Framework for Many Lives

Rather than prescribing a single programmatic destiny, the structure is a framework for multiplicity. Its spaces can support the everyday rituals of trading, yet are equally capable of transformation—hosting festivals, performances, or gatherings of civic importance. In this sense, the market becomes both stage and backdrop: a civic infrastructure for the evolving rhythms of the city.

An Elevated Commons

The roof is not a terminus but an extension of public life. As a walkable terrace it offers moments of pause, encounter, and reflection—an elevated plane where citizens gather in the protective intimacy of tree branches. This second ground expands the spatial imagination of the market: a place simultaneously above and within the city.

Continuity Through Time

By embracing openness, preserving nature, and privileging adaptability, the project positions the Pazardzhik Market as more than a site of commerce: it becomes an enduring civic institution. Neither closed hall nor transient fairground, it is a living framework—an architecture that grows with the city, negotiates with the landscape, and projects its vitality forward in time.

Порестият обмен

Между града и парка
Това предложение преосмисля пазара не като зала, затворена в стени, а като инфраструктурен пейзаж – отворена мрежа от покрити пътеки и празнини, които разширяват живота на града в царството на парка. Архитектурата се съпротивлява на затварянето, а вместо това култивира порестост и непрекъснатост: пространствена тъкан, която позволява на търговията, свободното време и случайните срещи да преминават безпроблемно през праговете.

Дърветата като котви
Проектът започва с това, което вече е налично. Всяко съществуващо дърво се запазва, а живата му корона се признава за съществен компонент на архитектурата. Короната на покрива се отрязва в диалог с тези корони, създавайки серия от екстровертни дворове, които оформят външни перспективи и закрепват изградената интервенция към живия пейзаж. Архитектурата и природата съжителстват; пазарът е замислен не като обект, поставен върху мястото, а като система, вплетена през него.

Рамка за много животи
Вместо да предписва единна програмна съдба, структурата е рамка за множество. Неговите пространства могат да поддържат ежедневните ритуали на търговията, но са еднакво способни на трансформация – да бъдат домакини на фестивали, представления или събирания с гражданско значение. В този смисъл пазарът се превръща едновременно в сцена и фон: гражданска инфраструктура за развиващите се ритми на града.

Повишено общо пространство
Покривът не е крайна точка, а продължение на обществения живот. Като пешеходна тераса, той предлага моменти на пауза, среща и размисъл – повдигната равнина, където гражданите се събират в защитната интимност на клоните на дърветата. Това второ място разширява пространственото въображение на пазара: място едновременно над и в града.

Приемственост във времето
Чрез възприемане на откритостта, опазване на природата и привилегироване на адаптивността, проектът позиционира Пазарджишкия пазар като нещо повече от място за търговия: той се превръща в трайна гражданска институция. Нито затворена зала, нито преходен пана, нито преходен панаир, той е жива рамка – архитектура, която расте с града, договаря се с пейзажа и проектира своята жизненост напред във времето.